ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΤΕΡΑΤΑ

ΤΑΡΑΡ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑΒΟΘΡΑ

(Μιὰ καταπληκτικὴ κι' ἀπίστευτη ἱστορία)

ΜΕΤΑΞΥ τῶν διασημοτέρων λαιμάργων ποὺ ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, ἐξέχουσαν θέσι κατέχει ἀσφαλῶς ὁ Γάλλος Ταρὰρ, ποὺ ἔζησε τὸν δέκατον ὄγδοο αἰῶνα καὶ ποὺ ἡ ζωή του ἦταν σὰν τὶς θεομηνίες ποὺ πέφτουν ἐπάνω στὶς συγκομιδές.

Ἰδοὺ ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία τοῦ πάντοτε πεινασμένου καὶ οὐδέποτε χορτάτου αὐτοῦ πολυφαγᾶ:

Πολὺ νέος ὁ Ταρὰρ ἔφυγε ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι διωγμένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τοὺς ὁποίους εἶχε ρημάξει κυριολεκτικῶς μὲ τὴν ἀπύθμενη κοιλιά του.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸ διέτρεχε τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἄλλοτε ζητιανεύοντας καὶ ἄλλοτε κλέβοντας ὅ,τι φαγώσιμο εὕρισκε μπροστά του. Ἐλυμαίνετο τὴν ὕπαιθρο, τὰ χωράφια, τ' ἀμπέλια καὶ τὰ περιβόλια, καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ἀγροφύλακες τὸν πυροβόλησαν μέσ' στὸ σκοτάδι χωρὶς νὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ τὸν σκοτώσουν. Στὸ τέλος πολλοὶ πίστεψαν πὼς ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς, γιατὶ ὅπου ἔμπαινε, κατέστρεφε κι' ἀφάνιζε τὰ πάντα.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε τελειώσει πειὰ ἡ ἐσοδεία στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Ταρὰρ ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήση ἕνα μπουλοῦκι σαλτιμπάγκων, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γυρίζουν στὰ λαϊκὰ πανηγύρια καὶ παίζουν διάφορες κωμωδίες.

Ἔτσι ἀπεκαλύφθη ὅλο τὸ πρωτοφανὲς καὶ τρομακτικό... τάλαντό του. Προκαλοῦσε δηλαδὴ τοὺς θεατὰς τῶν διαφόρων χωριῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνοῦσαν, νὰ τόν... χορτάσουν ἂν μποροῦσαν! Οἱ χωριάτες βέβαιοι ὅτι θὰ κέρδιζαν τὸ στοίχημα, δεχόντουσαν καὶ τοῦ κουβαλοῦσαν μὲ τὶς κόφες τὰ τρόφιμα! Ὁ Ταρὰρ ὅμως τὰ κατεβρόχθιζε ἄψε-σβῦσε καὶ ζητοῦσε κι' ἄλλα! Ἔτσι ἔτρωγε τζάμπα καὶ κέρδιζε καὶ ἀρκετὰ χρήματα.

Μιὰ μέρα ἔφαγε δυὸ κιλὰ μῆλα καὶ δεκατέσσερες ὀκάδες πατάτες ἄβραστες! Ὕστερα ὅμως ἀπὸ αὐτὸ τὸ κατόρθωμά του κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ στοιχηματίση μαζύ του, γιατὶ νομίζανε ὅτι κάποια ταχυδακτυλουργία ἔκανε καὶ τοὺς ἐξαπατοῦσε.

Ὁ δυστυχὴς ὅμως Ταρὰρ πεινοῦσε, πεινοῦσε φριχτά. Κι' ἄρχισε πειὰ νὰ τρώγη ὅ,τι ἀχρείαστο, ὅ,τι σκουπίδι τοῦ πετοῦσαν: Πεπονόφλουδες, λεμονόκουπες, χόρτα, φελοὺς ἀπὸ μπουκάλια, σαλιγκάρια, γαϊδουράγκαθα καὶ κολοκύθια ἄβραστα. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐχόρταινε κάπως ἦσαν ἡ πατάτες, ἡ ὁποῖες στὰ μέρη ἐκεῖνα ὑπῆρχαν ἄφθονες καὶ φτηνές. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἄλλωστε μποροῦσε καὶ νὰ τὶς κλέβη τὴ νύχτα ἀπὸ τὰ χωράφια.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ἀπύθμενο στομάχι ἦταν μετρίου ἀναστήματος, χωρὶς κανένα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ στὴ σωματική του διάπλασι ποὺ νὰ μαρτυρῆ τὴν πολυφαγία, ἐκτὸς τῆς κοιλιᾶς του, ἡ ὁποία φούσκωνε σὰν μπαλόνι ὕστερα ἀπὸ κάθε γεῦμα.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1790, ὁ Ταρὰρ κατετάγη στρατιώτης σ' ἕνα τάγμα ἐθελοντῶν, γιατὶ δὲν εὕρισκε πειὰ πῶς νὰ ἱκανοποιήση τὴν πεῖνα του. Στὸ στρατῶνα ὁ Ταρὰρ ἀνελάμβανε καθημερινῶς νὰ κάνη αὐτὸς τὶς μικροαγγαρεῖες ὀχτὼ-δέκα συναδέλφων του, γιὰ νὰ τοὺς τρώη τὴ μερίδα τους. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅμως, ἐπειδὴ καὶ μὲ τὶς δέκα μερίδες δὲν ἐχόρταινε, εἶχε τοποθετήσει σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ στρατῶνος ἕνα μικρὸ καζανάκι, μέσα στὸ ὁποῖο, παρακαλοῦσε τοὺς στρατιῶτες τοῦ λόχου του, νὰ ρίχνουν τὰ ὑπολείμματα τῆς καραβόνας των. Ἔτσι ὁ καϋμένος ὁ Ταρὰρ τὴν περνοῦσε... ὡραῖα. Κάθε μεσημέρι ἡ κοιλιά του γινόταν... «ταμποῦρλο»!...

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ἡ καλύτερη, ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γιὰ τὸν Ταρὰρ.

Μιὰ μέρα στοιχημάτισε μὲ τὸν διοικητὴ τοῦ λόχου του νὰ φάη ἕνα τέταρτο βωδιοῦ, καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ ὀκάδες κρέατος δηλαδή. Ἂν ἐκέρδιζε τὸ στοίχημα, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος ὁ λοχαγὸς νὰ τοῦ παρεῖχε κάθε Σαββατόβραδο ἕνα τέταρτο βωδιοῦ. Ἂν ἔχανε, θὰ ὑφίστατο τὴν πρόγκα τῶν συναδέλφων του. Ἀλλὰ ὁ Ταρὰρ δὲν ἔχασε. Ἔφαγε τὸ κρέας μέσα σὲ ἕξη ὧρες, χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὸ παραμικρὸ βαρυστομάχιασμα.

Μετὰ τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ γεῦμα ἡ κοιλιά του προίστηκε σὰν μπαλόνι καὶ τὸν ἔπιασε ἕνας ὕπνος, ποὺ μὲ ἐλάχιστες διακοπὲς —δι' εὐνοήτους καὶ πολὺ φυσικοὺς λόγους— ἐκράτησε δεκαοχτὼ ὧρες!

Πολλὲς φορὲς ὁ Ταρὰρ, γιὰ νὰ διασκεδάση τοὺς φίλους του καὶ νὰ χορτάση συγχρόνως τὴν πεῖνα του, ἔτρωγε κλάργιες, κουνέλια καὶ βατράχια.

Ὅταν κάποτε ἀρρώστησε καὶ μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο Σοῦλτσεν, ἕνας χειροῦργος ποὺ τὸν ἐγνώριζε, τοῦ ἔδωκε τέσσερες μερίδες ἀπὸ τὸ συσσίτιο γιὰ νὰ χορτάση. Ἐκτὸς αὐτοῦ διέταξε καὶ τοῦ ἔφτιασαν σ' ἕνα μεγάλο ταψὶ μιὰ πῆττα ἀπὸ τὰ περισσεύματα τοῦ φαγητοῦ τῶν ἄλλων ἀσθενῶν. Ἐπὶ πλέον μάζεψαν γιὰ νὰ τὸν χορτάσουν κι' ὅ,τι ξεροκόμματα κουραμάνας εἶχαν περισσέψει μετὰ τὸ γεῦμα. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ Ταρὰρ δὲν χόρτασε. Τὸ στομάχι του ἦταν καταβόθρα.

Ὅταν νύχτωσε λοιπὸν κι' ὅλοι κοιμήθηκαν, μπῆκε κρυφὰ στὴν φαρμακαποθήκη τοῦ νοσοκομείου, ἀνακάλυψε ἐκεῖ μισὸ σακκὶ λιναρόσπορο ποὺ τὸν εἶχαν γιὰ καταπλάσματα καί... συμπλήρωσε τὸ γεῦμα του.

Μιὰ ἄλλη μέρα οἱ νοσοκόμοι ἀνέφεραν, μὲ ἀποτροπιασμὸ καὶ φρίκη στοὺς γιατροὺς τοῦ νοσοκομείου, ὅτι τὸν εἶδαν νὰ πίνη τὸ αἷμα ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὶς ἀφαιμάξεις τῶν ἀσθενῶν.

Ἄλλοτε πάλι τὸν ἔπιασαν μέσα στὴν αἴθουσα τῆς ἀνατομίας νὰ τρώη... πτώματα!

Μιὰ βδομάδα κατόπιν χάθηκε τὸ πτῶμα ἑνὸς παιδιοῦ δεκατεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τὸ ἀνατομικὸ τραπέζι κι' ὅλοι ὑπωπτεύθηκαν ὅτι τὸ ἔφαγε ὁ Ταρὰρ.

Τὸν διώξανε λοιπὸν ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τὸ 1794 καὶ ἀπὸ τότε οὔτε ξανακούστηκε, οὔτε ξαναφάνηκε πουθενά. Ὅλοι ὅσοι τὸν γνώριζαν, πιστέψανε τότε ὅτι ὁ καταβροχθιστὴς τῶν πάντων κάπου θὰ τὰ τίναξε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Τὸ 1798 ὅμως, ἕνας ἀλήτης μετεφέρθη σὲ κακὴ κατάστασι στὸ δημοτικὸ νοσοκομεῖο τῶν Βερσαλλιῶν. Ἦταν ὁ Ταράρ. Ἦταν τρομερὰ καταβεβλημένος καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ πέθανε —ἀπὸ τί νομίζετε;— ἀπὸ φθίσι. Λίγες στιγμὲς μετὰ τὸν θάνατό του, τὸ πτῶμα του βρισκόταν σὲ κατάστασι τελείας ἀποσυνθέσεως. Μ' ὅλη τὴ φρικώδη δυσωδία ὅμως ποὺ ἔβγαζε, οἱ γιατροὶ ἀποφάσισαν νὰ τοῦ κάνουν νεκροψία γιὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ καταπληκτικὸ φαινόμενο τῆς πολυφαγίας του. Τὸ στομάχι του ἦταν σουρωμένο σὲ πολλὲς πτυχὲς καὶ τόσο ἐλαστικό, ποὺ μποροῦσε νὰ τεντώση καὶ νὰ γίνη μεγάλο σὰν βαρέλι!... Ἐπίσης τὰ ἔντερά του ἀντὶ νὰ εἶνε, ὅπως ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἑλικοειδῶς τοποθετημένα, σχημάτιζαν ἕνα γαλλικὸ S ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ στομάχου ὡς κάτω.

Μ' ἄλλα λόγια, ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἔντερα τοῦ Ταρὰρ ἦσαν ὅμοια σχεδὸν μὲ τῶν σαρκοβόρων θηρίων, τοῦ λιονταριοῦ καὶ τῆς τίγρεως. Αὐτὸ ἐξηγεῖ κάπως τὴν ἄμετρη καὶ πάντα ἀνικανοποίητη πεῖνα τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ τροφὲς μέσα στὸ στομάχι του δὲν χωνευόντουσαν ποτὲ τέλεια καὶ ἐντὸς τοῦ κανονικοῦ χρονικοῦ διαστήματος, ἀλλὰ ἔπαιρναν πολὺ πιὸ γρήγορα τὸ δρόμο —τὸ σύντομο ἄλλωστε— τὸν ἄγοντα πρὸς τὴν ἐκκένωσι, τῆς ὁποίας ἡ συχνότης ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τρομεροῦ πολυφάγου, τοῦ μεγαλυτέρου ἴσως πολυφάγου τοῦ κόσμου...

Ὁ Ταρὰρ

(Σκίτσο τῆς ἐποχῆς)